

Rune Fardal, studerer psykologi

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Sakkyndige er en rettssikkerhetsrisiko

28 september, 2013, Oppdatert 28.09.2013

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/risiko.pdf>

I norsk og internasjonal lovgivning er det et klart krav at barn har rett til beskyttelse mot overgrep. Norske myndigheter er pålagt å følge disse lover, så er sakkyndige for domstoler og barnevern.

Barnevernet er den etat med minst formell utdanning av samtlige kommunale hjelpetjenester og med stor gjennomtrekk med mange uerfarne og nyutdannede personer i tjeneste, men med makt til å fjerne barn fra sine foreldre for alltid.

Samtidig avsløres det nesten ukentlig at barn i barnevernets varetekt, utsettes for grove overgrep og omsorgsvikt. Dette er barn som er tatt fra foreldre som en følge av påstått omsorgsvikt. Det faglige belegget er syltynt om eksisterende i det hele tatt. Når foreldre mishandler sine barn får det konsekvenser, men når barnevernet mishandler og svikter, får det ingen konsekvenser for de ansvarlige fagfolkene. Slik er det med sløsende politikere også, mens individet som kaster bort midler straffes. Hvem skal vokte vokterne? Barnevernet er avhengig av tillit, noe de ikke har i store deler av befolkningen. Vi kan ikke ha det slik her i landet.

I Bjugnsaken tok et tilnærmet samlet fagfelt feil om overgrep mot barn. Ingen måtte stå til ansvar for sin deltagelse i dette justismord. Tidl. lagmann Lange Nielsen fikk gjenopptatt 30 justismord mot fedre urettmessig anklaget for incest. Alle sonet straffen en begikk selvmord, alle var uskyldige. Ingen fagfolk måtte stå til ansvar for sin delaktighet.

I Breiviksaken ble to av nestorene innen norsk psykiatri Huseby/Sørheim fullstendig avkledd og latterliggjort etter at de diagnostiserte narsissisten brevik som paranoid schizofren. De ville åpenbart ikke se alle de premisser som talte imot deres forutinntatte hypotese om schizofreni. Dessuten passet flere av trekkene svært godt i en schizofren modell om man forvrenget visse adferdstrekk og tolket dem subjektivt og utenfor kontekst. Selv de aller fleste legfolk skjønnte at dette ikke stemte. Et nærmest unisont

norsk og internasjonalt fagfelt ristet på hodet av deres konklusjoner. Ingen av disse måtte ta ansvar for sin grove feilvurdering, men fortsetter som ingenting har skjedd. De fikk til og med fullt betalt for denne svindelen! De ble til og med forsøkt hjulpet av sine kolleger i den rettsmedisinske kommisjon.

Per Egil Helle beskrev dette megst godt i intervju med dagbladet : *"Det er ikke sammenheng mellom premisser og konklusjon....leder for rettsmedisinske kommisjon, professor Rygnestad og leder for den psykiatriske gruppe dr. Melle har aldri hørt 2 vitner som forklarte seg så hjelpeløst som de gjorde. Å høre folk på det akademiske nivå som ikke er i stand til å sette sammen 10 ord til en begripelig setning....det er ganske ille".* Helle kalte det et *"intellektuelt makkverk"*. Igjen, ingen fagfolk ble holdt ansvarlig.

I Alvdalsaken ble psykolog Willoch sparket av tingretten for udugelighet. Det fikk ingen konsekvenser, hun fortsatte som psykolog. Hun fikk til og med beholde sitt forskudd på 100.000,-! På facebook gikk hun ut og ba folk om hjelp om hva hun skulle gjøre. Hun og barnevernet anbefalte at moren skulle få beholde omsorgen! Noren ble dømt til forvaring for å ha ødelagt barna for livet! Her er den samme Willoch i en annen sak:

Psykolog Jannike Willoch

Jannike Willoch Ok venner, da ber jeg om litt hjelp. Jeg holder på å utrede en familie og jeg lurer på om jeg kan få noen råd. Skole og BUP'en syns det er helt forferdelig at barnevernet ikke har tatt omsorgen for disse barna, men jeg og barnevernet har kommet frem til at det ikke vil være riktig. Moren og faren har gjennom alle år hatt et forferdelig voldelig forhold. Mor har flere ganger kuttet pulsåren så hun barna har sett henne forblø og måtte i sykebil. Men noen ganger går det greit, og barna får gode matpakker og sånn som regel.

Det er jo ikke bare overfor hverandre at foreldrene er voldelige, de har også laget noen forferdelig scener på sosialkontoret. Moren er en ordentlig løvemor og vil beskytte barna sine, men det resulterer ofte i at hun lager noen forferdelige konflikter med naboer og andre fordi hun mener at de har gjort noe med barna hennes. På samme måten på skolen, hun var helt forferdelig fordi hun mente at det var en lærer som ikke var bra nok for sønnen hennes, og hun forlangte at læreren skulle bli sparket. Moren og faren fikk det også for seg at det var en gutt som hadde slått og vært slem mot sønnen deres, så de troppet opp i skolegården og faren slo til gutten, rent bort sett fra at det var en feil gutt. Han slo ham foran alle de andre barna, dere kan jo tenke dere hva det betyr for guttens forhold til de andre barna.

Psykiateren på BUP sier at hvis de ikke blir fjernet så vil gutten utvikle seg i en forferdelig dårlig retning. Den minste gutten er bare tre år, og jeg ser at moren ikke klarer å forholde seg til ham og han er litt redd for henne. Nå er det noen andre rundt som gir litt omsorg, så han er ikke så skadet, men jeg er veldig i tvil om hvordan dette skal gå på lang sikt.

I forhold til den eldste er det også vanskelig ofte. Mor kommer sjelden med noe positivt når man er sammen, og hun påpeker ofte slike ting som at han er tykk og sånn.

Så jenter, hva skal jeg si til skole og BUP, hvordan skal jeg forklare at disse barna ikke skal fjernes fra hjemmet?

5 timer · Liker

I Kvamsaken bommet både psykolog Hallaråker og psykolog Furevik fullstendig i sin vurdering med den konsekvens at barnet ble skadet for livet og mistet all kontakt med sin far. De overså seksuelle overgrep og med hjelp av barnevernet tvang de barnet til å

si overgrep ikke hadde skjedd, etter at dette var bekreftet i dommeravhør! Overgriper, stefar, var bekjent av barnevernsjefen. Barnet utviklet foreldrefiendtlighet til sin far. Mor ble idømt tvangsbot, men igjen grep barnevernet inn å hjalp mor til å påstå *umulighet*. Barnet ville ikke påsto mor, etter å ha truet det med å begå selvmord om det kontaktet sin far. I dag er all kontakt mellom barnet og far opphørt. Det fikk ingen konsekvens for verken barnevernet eller de sakkyndige.

I Rødseth saken påsto de sakkyndige at han hadde brukket ben i barnets kropp. Utenlandske fagfolk påviste en sykdom som forklarte både brukne ben og blåmerker etter at han hade sonet ferdig. Saken fikk ingen konsekvenser for de involverte fagfolk.

Aker skandalen var likeså. Helge Michalsen og Erik Kreyberg Normann, overleger ved Akerklinikken i 1985-1995, produserte justismord på løpende bånd. Deres medisinske funn ved underlivs-undersøkelser av barn ble benyttet som bevis i en rekke saker. Statistikk fra Akerklinikken viser at Normann og Michalsen fant "sikre" medisinske funn på seksuelle overgrep i 30 % av alle tilfellene, hos 700 barn. I 1996/1997 under overlege Bjørn Ruud var funnene tilnærmet 0 %. Normale avvik i barns underliv ble til overgrep. Justismordene fikk ingen konsekvens for overlegene. Og slik kan faglig svindel ramses opp i tusentall.

Alvorlige faglig svikt får ingen konsekvens for slike fagfolk. Det svekker tilliten de er så avhengige av. Vi ser nøyaktig den samme ansvarsfraskrivelse i en rekke andre etater. Økokrim drev Myhre i døden med sine falske anklager om økonomisk utroskap. Han ble blankt frifunnet etter sin død. Birkelandsaken i Brasil der statsadvokat Kavli ved økokrim nekter innrømme for brasilianske myndigheter at intet straffbart har skjedd pågår den dag i dag. Rapporten om politiets svikt etter 22/7 viser den samme kunnskapsvikt og påfølgende ansvarsfraskrivelse. Justismordene i Lilandsaken, Moen saken, Torgersen saken mfl. viser det samme mønster. Makten beskytter seg selv på bekostning av folket. Det er ingen grunn til å ha noen troverdighet til slike.

De ansvarlige for ufattelige overgrep mot mennesker fortsetter som om intet har skjedd. Ingen konsekvens, ingen læringseffekt av de fatale feilvurderinger. Det er en generell innkompetanse som er svært utbredt og den forblir utbredt fordi ingen må ta ansvar for å ha ødelagt andre menneskers liv. Dette er en farlig utvikling fordi tiltro til systemet er limet som holder vår kultur sammen. Det motsatte er anarki.

Slikt skaper ikke den nødvendige tillit og i dag er et økende antall stadig mer kritisk til sakkyndige og autoriteters arbeider. 24 september utalte barneombudet i en konferanse på Litteraturhuset i Oslo at de sakkyndige svikter fundamentalt. Dette er gammelt nytt for de av oss som har sett denne galskap fra innsiden.

Rekken av tragedier der sakkyndige i årevis har bedrevet det som i beste fall må kalles faglig svindel er uendelig lang. Felles for dem alle er at det svikter fullstendig på fag og det får ingen konsekvenser for de ansvarlige. Erstatningsutbetalinger har for lengst pasert milliardene og vil antagelig eksplodere i fremtiden når stadig flere får innblikk i denne autoritære galskap. Det er i realiteten ingen rettssikkerhet rundt denne problematikken i Norge.

I domstolene sitter hundrevis av dommere og legger slike sakkyndige uttalelser til grunn uten fnugg av kontroll, til tross for at de er ansvarlig for de sakkyndiges ekspertise. Dommere som andre antar slike sakkyndige vet hva de driver med, en ukritisk autoritetstro det ikke er grunnlag for. Når man legger frem dokumentasjon som imøtegår disse sakkyndige, går de umiddelbart i skyttergraven, stikk i strid med den vitenskapelige ide om åpenhet for større sannhet.

I barnevernet trues foreldre som ikke forholder seg til denne faglige svada, med å miste sine barn. De er konflikt drivende må vite! Sannheten er at det er barnevernet som pisker opp mange konflikter. Dette minner om ren terror mot individer. Om barnevernet ser etter alt som ikke fungerer godt nok driver de personforfølgelse og svart pedagogikk!

"Husk at om personer faller igjennom i samtaler som handler om deres mentalisering kan man ikke dermed konkludere med at de har svak mentalisering. Man må observere samspillet de har med barna. Er de sensitive i samspillet, er de også tilstrekkelige mentaliserende. Det kan være skummelt hvis barnevernsansatte kun baserer hele sin undersøkelse av meldinger på samtaler med foreldre gjerne på sitt kontor" (Kvelling 2010:53)

Saksbehandlere fremstår som ideologisk hjernevasket uten even til å korrigere åpenbart gale vurderinger. Fra 1999 til 2001 døde 702 barn i barnevernts varetekt, 150 av disse begikk selvmord! Ikke én ansatt i barnevernet er straffet for dette sviket mot barna. I Bergen begikk ei jente under barnevernets omsorg selvmord gjennom overdose. I Odda døde en jente i barnevernets omsorg av sniffing. Igjen, dette får ingen konsekvens for de faglig ansvarlige som stadig avsløres for svik mot barn.

Man ser holdningene i den såkalte Vågå saken der ordføreren brukte sin makt til å begå seksuelle overgrep over flere år. Man burde forventet at folk i Vågå tok klart avstand fra dette, i steden opplever man at kolleger i hans eget part er tause og slett ikke fordømmer, men tvert imot støtter en seksualovergriper! Dette er den samme kammeraderikultur man finner i barnevernet og blant sakkyndige som begår alvorlige overgrep mot barn.

I Austeid saken, der barnepsykolog Bjørn Rasmus Austeid ble avslørt med tusenvis av barnpornografiske bilder ble saken dysset ned. Dette var en tilsynelatende respektert sakkyndige som hadde brukt sin sakkyndighet til å dekke sine egen behov. Igjen, saken ble dysset ned i både media og av barnevernet. Man kunne liksom ikke tro at en de hadde tillit til begikk slike overgrep!

Barnevernssystemet har ikke lenger noen troverdighet.

Dette er åpenbart en systemsvikt. Alle som har fnugg av innsikt i og kunnskap om barn, deres utvikling, og vitenskapelig metode vet at det er en grov gjennomgående kunnskapsmangel i både barnevern, blant sakkyndige psykologer, psykiatere og blant dommere. Og deres rapporter blir sjelden underlagt kvalifisert kontroll på metode og faglighet, unnatt offentlighet som de er. Breiviksaken ble avslørt fordi de sakkyndige rapporter ble offentlig kjent. Hva om den hadde vært unntatt offentlighet?

Psykologenes fagforbund har en klageordning som åpenbart er et alibi for psykologforeningens etiske fokus. Det kan kun klages på etiske problemstillinger, de faglige vurderinger blir ikke vurdert. Det fremgår meget klart i et titalls klager. Ja, klager blir ikke en gang realitetsvurdert. Allikevel påstår psykologforeningens etiske utvalg at psykologens metode og faglige vurderinger er helt i tråd med de krav som gjelder. Dette er åpenbart svindel. Troverdigheten er like lav som SEPO.

I flere offentlige rapporter beskrives den samme kunnskapsmangel. Folkehelseinstituttets rapport "*Intervensjoner for å dempe foreldrekonflikt – en oversikt*" (2013) viser klart at det er et stort behov for mer kunnskap hos fagfolk satt til å håndtere slike konflikter.

I en annen rapport fra Folkehelseinstituttet "*Foreldrekonflikt, samlivsbrudd og mekling: Konsekvenser for barn og unge*" (2012). Rapporten oppsummerer den kunnskap man har nasjonalt og internasjonalt om foreldrekonflikts negative konsekvenser og hvilken kunnskap fagfolk mangler. Også her fant man at fagfolk manglet kunnskap.

Sintef sin rapport "*Evaluering av mekling etter ekteskapslov og barnelov*" (2011) vurderer i hvilken grad meklingsordningen fungerer etter lovgivers intensjoner. Om den bidrar til at foreldre kommer til enighet om foreldreansvar, barnets bosted og samvær etter samlivsbrudd, som er til det beste for barnet. Konklusjonen er den samme. Fagfolk mangler kompetanse og metoder for slik konflikthåndtering, særlig i saker som innvolverer psykiatri, rus og misbruk.

Så hvordan er dette mulig? Hvorfor finner folk seg i å bli behandlet på denne måten av åpenbart ufaglig personell? Dehli & al. (2007) skriver at "*Norge er ett av verdens mest konforme land*", på nivå med Nord Korea. Gelfald & al. (2013) skriver at "*Forskning på sosiale normer avdekker at Norge er blant de land som har lavest toleranse for avvikende adferd*".

I dette ligger antagelig mye av forlaringen på at det system som skulle være garantisten for "*barnets beste*" isteden er den største trusselen mot barnet. Denne tillærte **autoritetstro** og kombinert med gruppedynamikkens lover med sine mindguards forklarer mye av disse tragediene. Det blir viktigere for fagfolk å tviholde på sin hypotese, enn å søke faglig holdbare løsninger.

Det er mange som besitter betydelig kunnskap, men for å sitere barnevernsguruen Kari Killen som i tidskrift for legeföreningen (2013) skrev: "*Det er for lang avstand mellom tilgjengelig kunnskap og de som skal praktisere den*". For kunnskap finnes, men den befinner seg ikke hos den enkle saksbehandler i barnevenet og den befinner seg åpenbart ikke blant alt for mange sakkyndige psykologer og psykiatere. Det viser deres nærmest håpløse rapporter, som i beste fall fremstår som ren subjektiv syensing.

Dette fører oss over på vitenskapelig metode som det sviktes grovt mot. Jeg har selv hatt tilgang til hundrevis av slike rapporter de siste 15 år og det er visse feil som går igjen.

Metodefeil

Alt for ofte danner den sakkyndige eller barnevernets saksbehandler seg en forutinntatt hypotese, deretter søker de finne premisser som bekrefeter denne hypotese. Manglende kunnskap om falsifikasjon gjør at de finner en rekke premisser som de mener bekrefter deres hypotese, men dette er ikke faglig holdbart, for dersom de ikke søker falsifisere hypotesen, er den faglig sett null verdt. Man kan nemlig finne uendelig mange premisser som tilsynelatende bekrefter en hypotese, det betyr ikke at den er riktig, bare at de bekrefter den. Man trenger imidlertid bare en premiss som avkrefter hypotesen for å vise at den er feil, men slik tenker ikke barnevernets saksbehandlere eller mange sakkyndige. De mangler elementær kunnskap om vitenskapelig metode.

En annen typisk feil er svindel med statistikk. Barnevernet elsker å påstå at "*Forskning viser at...*" og så legger de uten videre til grunn at slik kunnskap på gruppenivå gjelder for individet uten å ha vurdert individet. Igjen, dette er ren svindel med statistikk. Typisk i flere saker er at de påstår at "*Forskning viser at tidligere barnevernsbarn har stor sansynlighet for selv å mishandle eller påføre barnet omsorgsvikt!*" Deretter tar de barnet fra en slik mor på fødestuen uten en gang å ha sjekket om akkurat denne moren er slik deres statistikk viser. Dette er som å påstå at fordi menn er generelt fysisk sterkere enn kvinner, så finnes det ikke kvinner som er sterkere enn menn. De fleste vil se at dette er misbruk av statistikk, men ingen i domstoler og fylkesnemder reagerer når barnevernet misbruker statistikk på denne måten. Dette misbruk kan bare skje så lenge de kan holde på i det skjulte.

Et annet yndet metode er å påstå at fordi det er konflikt mellom foreldre i en barnefordelingsak, så tar barnt skade, fordi "*Forskning på slike grupper viser at de gjør det*". Men uten å faktisk undersøke så vet man ikke om foreldrenes konflikt seg imellom, betyr at far og/eller mor har konflikt med barnet. Forholdet mellom far og mor kan være dårlig mens forholdet mellom den enklete forelder og barnet kan være godt. Barnets forhold til far kan være godt, mens forholdet til mr kan være skadelig. Her er mange muligheter. Man tenker rett og slett ikke, man bare følger slavisk en statistisk ukultur som har fått spre seg fordi folk flest frem til nå ikke har hatt kunnskap om slik problematikk.

Det finnes en rekke slike åpenbare metodiske feil som glir gjennom systemt, fordi dommere ikke er seg dette bevisst eller fordi de har gjort seg avhengige av de sakkyndige.

Mye tyder på at stadig større grupper nå blir seg dette bevisst og vil utfordre fagekspertisen på dette felt. Breiviksaken var en vekker for svært mange. Psykologer er selvstendig næringsderivende og som så personlig ansvarlige for hva de gjør.

Det skremmende er at i de mest konfliktfylte saker, de mest komplekse saker, der man har innslag av komplisert psykiatri, ofte narsissistisk dynmaikk, der svikter fagfolkene mest, der blir konsekvensene av den manglende kunnskap størst og i slike saker er forventningene til de sakkyndige størst. Med andre ord, der man har størst grunn til å forvente hjelp, der er den faglige svikten størst!

Riskrevisjonen har for lengst slått fast at barnevernet svikter grovt, barneombudet sier det samme. En rekke fagfolk påpeker den samme svikt. Utalige foreldre dokumenterer

det samme. Sågar Erna Solberg utalte det samme i 2012. Riksrevisjonen har klart tilkjennegitt at barneevrnet bryter en rekke lover.

Barneminister Thorkildsen innrømmer selv at barnevernet svikter. I Samnanger reiste bygda seg mot barnevernshjefen akkurat slik folket reiste seg mot de sakkyndige i Breiviksaken. Barnevernets egen fagorganisasjon, FO derimot, mente det var uhørt at barnevenret skulle granskes. De er åpenbart på kollisjonskurs med vitenskapen, folket og barna.

Det er dessverre sterke krefter som vil skjule de overgrep fagfolk begår som følge av den sviktende kunnskap de har om barn i komplekse konflikter. Jeg tror at det i tiden fremover vil bli helt andre reaksjoner mot disse fagfolk. Folk finner seg ikke i at de man forventer skal hjelpe barn, de man forventer har kunnskap, svikter. Jeg tror at stadig flere slike overgrep fra det offentlige vil bli offentliggjort, med identifisering av disse sakkyndige som svikter barna grovt. De kan ikke lenger gjemme seg bak en taushet, for det de gjør er overgrep. De er personlig ansvarlige for sine handlinger og vil i økende grad bli holdt ansvarlig i full offentlighet.